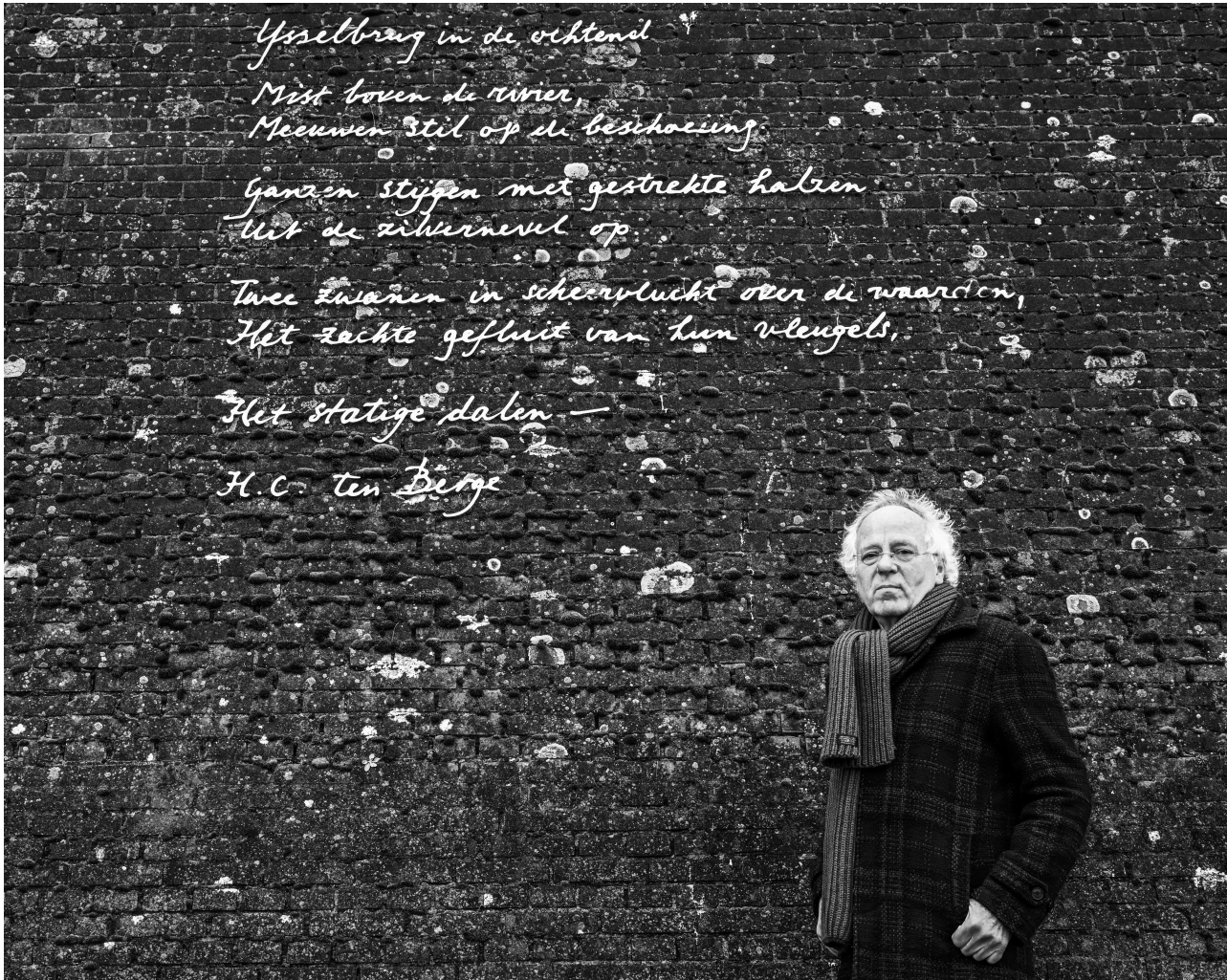

Herman Krans

Mijn mooiste gezicht van deze week spreek ik in een oud fabriekspand in het hart van de binnenstad. In dikke muren en zichtbare balken ligt eeuwen geschiedenis besloten. 'Ik ben geboren aan de IJsselkade in Kampen,' begint hij. 'Maar ik ben opgegroeid aan de rand van de Veluwe. Met weilanden, bossen en beesten om ons heen. Echt buitengebied.' Hij glimlacht. 'Dat was een heerlijke plek om kind te zijn.' Voor de middelbare school fietste hij dagelijks naar Zwolle. Daarna vertrok hij, achttien jaar oud, naar Amsterdam om te studeren. Het werd, na een uitstapje natuurkunde, rechten.

Na zijn studie volgde een belangrijke beslissing. Hij wilde advocaat worden en solliciteerde bij verschillende kantoren in Dordrecht, Haarlem, Zutphen en Zwolle. 'Heel bewust koos ik toen niet voor de grote stad, of zoals we vandaag zeggen "De Zuidas".' En het werd

Zutphen. In 1987 verhuisde hij naar onze Hanzestad om het vak te leren. 'Toen moesten beginnende advocaten nog vrijwel alles doen: strafrecht, burenruzies, echtscheidingen, huurrecht, letselschade, milieurecht, noem maar op.' Die brede basis vormde hem. Op dit moment houdt hij zich vooral bezig met juridische zaken van ondernemingen, met daarnaast af en toe een uitstapje naar het visserijrecht. In Zutphen ontmoette hij ook zijn partner die toen net als hij op het Oude Bornhof bleek te wonen. Dat is inmiddels dertig jaar en drie kinderen geleden.

Mijn mooiste gezicht van deze week fotografeer ik bij zijn Zutphense lievelingsgedicht "IJsselbrug in de ochtend" van H.C. ten Berge. 'Ik kan daar niet langs lopen zonder het gedicht zachtjes voor me uit te zingen en vraag me niet waarom, maar wat word ik blij van een regel als "Het zachte gefluit van hun vleugels".'

Naast zijn werk als advocaat raakte hij een jaar of tien geleden ook betrokken bij de lokale politiek. 'Toen ik midden in de stad voor mezelf begon, kreeg ik veel meer met mijn directe omgeving te maken. Mijn opdrachtgevers zaten ineens dichterbij. Dat maakte me, beter laat dan nooit, nieuwsgierig naar mijn eigen gemeente.' Die nieuwsgierigheid groeide uit tot een actieve rol. Na gesprekken met mensen uit zijn omgeving koos hij voor GroenLinks. Hij stelde zich kandidaat en werd raadslid. Inmiddels is hij als raadslid opnieuw gekozen. 'Ik heb er gewoon zin in,' zegt hij nuchter. Wat hem drijft als politicus? Hij denkt even na. 'Mijn standaard antwoord is altijd: groen en rood. Groen omdat we maar één aarde hebben. Rood omdat we allemaal mensen zijn. En natuurlijk breng ik, net als de andere 28 raadsleden, mijn eigen kennis, ervaring en stokpaardjes mee.' Tegelijkertijd benadrukt hij het belang van samenwerking, 'alleen kun je niks'.

Een onderwerp dat hem bijzonder aan het hart gaat, is het historische karakter van de stad. 'Hoe behoud je dat, zonder dat de stad een museum wordt.' De Broederkerk met de bibliotheek vindt hij een mooi voorbeeld, net als de Burgerzaal met de raadsvergaderingen. 'Hoe voorkom je dat het prachtige stadssilhouet verziekt wordt door hoogbouw op de verkeerde plek?' Hij vertelt hoe hij ooit in de archieven dook om een hoogbouwplan aan de rand van de binnenstad te onderzoeken. 'En toen vond ik gelukkig dat die hoogbouw niet zonder instemming van de raad kon. Die hoogbouw ging niet door en dat was toch wel een opluchting ook al los je er geen wereldproblemen mee op.' De betrokken advocaat die al bijna vier decennia in Zutphen woont, met een oog voor gedichten, voor geschiedenis en voor menselijke verhoudingen is niemand minder dan Herman Krans.